

<p style="text-align: center;">Opus 32 no.1</p> <p style="text-align: center;">Эхо (А. Пушкин)</p> <p>Ревёт ли зверь в лесу глухом, Трубит ли рог, гремит ли гром, Поёт ли дева за холмом — На всякий звук Свой отклик в воздухе пустом Родишь ты вдруг.</p> <p>Ты внимлешь грохоту громов, И гласу бури и валов, И крику сельских пастухов — И шлѣшь ответ; Тебе ж нет отзыва... Таков И ты, поэт!</p>	<p style="text-align: center;">Opus 32 no.1</p> <p style="text-align: center;">The Echo (Aleksandr Poesjkin/Hans Boland)</p> <p>Gebrul dat door het oerwoud dringt, Een wijsje dat een meisje zingt, Een hoorn, de donder: jij ontspringt Uit elk geluid - Dan wordt wat in de lucht verklinkt Teruggestuit.</p> <p>Er komen golven aangesneld, Ze breken stuk met woest geweld, Er roept een herder in het veld: Jij antwoordt trouw - Maar vindt slechts stilte. Dichter, geldt Dat ook voor jou?...</p>
<p style="text-align: center;">Opus 32 no. 2</p> <p style="text-align: center;">Воспоминание (А. Пушкин)</p> <p>Когда для смертного умолкнет шумный день, И на немые стогны града Полупрозрачная наляжет ночи тень И сон, дневных трудов награда, В то время для меня влачатся в тишине Часы томительного бденья: В бездействии ночном живей горят во мне Змеи сердечной угрызенья; Мечты кипят; в уме, подавленном тоской, Теснится тяжких дум избыток; Воспоминание безмолвно предо мной Свой длинный развивает свиток; И с отвращением читая жизнь мою, Я трепещу и проклиная, И горько жалуюсь, и горько слѣзы лью, Но строк печальных не смываю.</p>	<p style="text-align: center;">Opus 32 no.2</p> <p style="text-align: center;">Herinnering (Aleksandr Poesjkin/Hans Boland)</p> <p>Wanneer het stadsrumoer van alledag verstomt En in het donker is verdronken, Wanneer de mens zijn loon voor daaglijks zweet bekomt En hem zijn nachtrust wordt geschonken, Lig ik in bed en waak, klaarwakker, uur na uur. Het is doodstil. Toch vlamt en vonkelt Nog feller dan bij dag mijn bloed, als laaiend vuur; De adder in mij woelt en kronkelt. Een zwerm bedrukkende gedachten draait en tolt Rond in mijn hoofd, en altoos vloeien Herinneringen, stil en zonder tal ontrold Waar weemoed en verlangen broeien. Ik lees vol afgrijzen mijn eigen levensboek En kan alleen maar bitter klagen, Zonder in staat te zijn, hoe ik ook huil en vloek, Eén woord of regel weg te vagen.</p>

Opus 32 no. 3

**Похоронная песня Иакинфа Маглановича
(А. Пушкин)**

С богом, в дальнюю дорогу!
Путь найдёшь ты, слава богу.
Светит месяц; ночь ясна;
Чарка выпита до дна.

Пуля легче лихорадки;
Волен умер ты, как жил.
Враг твой мчался без оглядки;
Но твой сын его убил.

Вспоминай нас за могилой,
Коль сойдёте как-нибудь;
От меня отцу, брат милый,
Поклониться не забудь!

Ты скажи ему, что рана
У меня уж зажила;
Я здоров, — и сына Яна
Мне хозяйка родила.

Деду в честь он назван Яном;
Умный мальчик у меня;
Уж владеет атаганом
И стреляет из ружья.

Дочь моя живет в Лизгоре;
С мужем ей не скучно там.
Тварк ушел давно уж в море;
Жив иль нет, — узнаешь сам.

С богом, в дальнюю дорогу!
Путь найдёшь ты, слава богу.
Светит месяц; ночь ясна;
Чарка выпита до дна.

Opus 32 no. 3

**Dodenzang (van Hyacinthos Maglanovic)
(Aleksandr Poesjkin/Hans Boland)**

Ga met God! Hij leidt je zeker
Op de weg die je moet gaan.
Ledig is je levensbeker;
Helder schijnt vannacht de maan.

Koorts maar nimmer kogels duchtend -
Vrij gestorven, vrij geleefd.
Jouw belager, angstig vluchtend,
Is dankzij jouw zoon gesneefd.

Vader zul je daar ontmoeten,
Lieve broer, aan gene zij;
Denk eraan hem te begroeten
Met respect, ook namens mij.

Zeg hem dat ik met Gods zegen
Weer hersteld ben van mijn wond
En een zoontje heb gekregen -
Kind en moeder zijn gezond.

't Is een rasmannetjesputter;
Naar zijn opa heet hij Jan;
Hij is slim, bekwaam als schutter,
Handig met de jatagan.

Goed ook gaat het met ons meidje
Sinds ze man en kinders heeft.
Marko vaart alweer een tijdje-
Vraag maar na of hij nog leeft.

Ga met God! Hij leidt je zeker
Op de weg die je moet gaan.
Ledig is je levensbeker;
Helder schijnt vannacht de maan.

Opus 32 no. 4

**Я вас любил
(А. Пушкин)**

Я вас любил: любовь еще, быть может,
В душе моей угасла не совсем;
Но пусть она вас больше не тревожит;
Я не хочу печалить вас ничем.

Я вас любил безмолвно, безнадежно,
То робостью, то ревностью томим;
Я вас любил так искренно, так нежно,
Как дай вам бог любимой быть другим.

Opus 32 no.4

**Ik hield van U
(Aleksandr Poesjkin/Hans Boland)**

Ik hield van U. De tijd verstreek, maar bluste
Mijn liefde niet geheel en al misschien;
Toch moet zij u niet langer verontrusten,
Want ongelukkig wil ik u niet zien.
Ik hield van u. Ik zweeg en was onmachtig,
Door schroom gekweld, door jaloezie verblind.
Ik hield van u zo teder, zo waarachtig:
Bid God dat u ooit weer zo wordt bemind.

Opus 32 no. 5

**Могу ль забыть то сладкое мгновенье
(А. Дельвиг)**

Могу ль забыть то сладкое мгновенье,
Когда я вами жил и видел только вас,
И вальса в бешеном круженье
Завидовал свободе дерзких глаз?

А умолял: постой чудесное мгновенье!
Вели, чтоб быстрый вальс вертелся не вертясь,
Чтоб я не опускал с прелестной вечно глаз
И чтоб забвение крылом одело нас...

Opus 32 no.5

**Waltz
(A. Delvig/Matthias Konecny)**

Zou ik ooit het zalige ogenblik vergeten,
Waarin ik voor je leefde en jij alles was
Waarin ik dacht dat ik de betovering van je ogen
Kon bezweren in een wervelende wals?

Blijf toch! roep ik naar dat zalige moment
Draai alsmaar door in die haastige wals en
Mijn ogen wijken niet van jouw beminde ogen
Tot we alles om ons heen vergeten zijn.

Opus 32 no. 6

**Мечтателю
(А. Пушкин)**

Ты в страсти горестной находишь наслажденье;
Тебе приятно слезы лить,
Напрасным пламенем томить воображенье
И в сердце тихое уныние таить.
Поверь, не любишь ты, неопытный мечтатель.
О если бы тебя, унылых чувств искатель,
Постигло страшное безумие любви;
Когда б весь яд её кипел в твоей крови;
Когда бы в долгие часы бессонной ночи,
На ложе, медленно терзаемый тоской,
Ты звал обманчивый покой,
Вотще смыкая скорбны очи,
Покровы жаркие, рыдая, обнимал
И сохнул в бешенстве бесплодного желанья, —
Поверь, тогда б ты не питал
Неблагодарного мечтанья!
Нет, нет! в слезах упав к ногам
Своей любовницы надменной,
Дрожащий, бледный, иступленный,
Тогда б воскликнул ты к богам:
«Отдайте, боги, мне рассудок омраченный,
Возьмите от меня сей образ роковой!
Довольно я любил; отдайте мне покой!»
Но мрачная любовь и образ незабвенный
Остались вечно бы с тобой.

Opus 32 no. 6

**Aan een mijneraar
Aleksandr Poesjkin/Hans Boland**

Je hartstocht is vol smart- waarvan je wilt genieten.
Jij, die je hersenspinsels laaft
Aan koud vuur, vindt het fijn om tranen te vergieten,
Te kwijnen als je diep je stil verdriet begraaft.
Geloof me, mijneraar, onkundig van het leven:
Jouw zelfkwelling wordt niet door liefde ingegeven.
Wanneer je haar in al haar gruwel had ontmoet,
Indien haar waanzinshad gebrand had in je bloed,
Als je van uur tot uur in bed had liggen smachten
Omdat je tevergeefs, door zielenood geprangd,
Naar rust- naar schijnrust - had verlangd
In trage, slapeloze nachten,
En als je vruchteloos, in blinde razernij,
Je kussen had omhelsd, gesnikt had in je deken,
Dan had jou deze mijnerij,
Geloof me, loos en leeg geleken,
Dan zou je huilend knielen voor
Je ongenaakbare beminde
En sidderend als een ontzinde
De hemel smeken om gehoor:
'Laat, goden, in mijn geest toch weer het daglicht
schijnen,
Ik hield van haar. Wees mij genadig en bevrijd
Mij van de beeltenis die naar de afgrond leidt.'
Maar noch dit beeld, noch ook jouw liefde zou
verdwijnen:
Die zwarte nacht kent geen respijt.

Opus 36 no. 1

**Ангел
(А. Пушкин)**

В дверях эдема ангел нежный
Главой поникшею сиял,
А демон мрачный и мятежный
Над адской бездною летал.

Дух отрицанья, дух сомненья
На духа чистого взирал
И жар невольный умиленья
Впервые смутно познавал.

«Прости, — он рек, — тебя я видел,
И ты недаром мне сиял:
Не всё я в небе ненавидел,
Не всё я в мире презирал».

Opus 36 no. 1

**De Engel
(Aleksandr Poesjkin/Hans Boland)**

Een engel stond op wacht bij Eden
En boog het hoofd; maar de rebel,
De Boze, zweefde ontevreden
Boven de afgrond van de hel.

De geest van al wat negatief is
Bezag de hoge, reine geest,
En vatte vaag wat warm en lief is
En somberheid noch twijfel vreest:

'Het licht dat ik in jou ontwaarde
Was niet vergeefs: niet puur gehaat
Heb ik de hemel, en de aarde
Niet enkel en alleen gesmaad.'

Opus 36 no. 2

**Цветок
(А. Пушкин)**

Цветок засохший, безуханный,
Забывтый в книге вижу я;
И вот уже мечтою странной
Душа наполнилась моя:

Где цвел? когда? какой весною?
И долго ль цвел? и сорван кем,
Чужой, знакомой ли рукою?
И положен сюда зачем?

На память нежного ль свиданья,
Или разлуки роковой,
Иль одинокого гулянья
В тиши полей, в тени лесной?

И жив ли тот, и та жива ли?
И нынче где их уголок?
Или уже они увяли,
Как сей неведомый цветок?

Opus 36 no. 2

**De bloem
(Aleksandr Poesjkin/Hans Boland)**

Een bloempje in een hoek gestoken,
Verdroogd en geurloos, dat direct
Tot mijn verbeelding heeft gesproken,
Heeft mijn nieuwsgierigheid gewekt.

Waar bloeide het? Wie zal het zeggen?
Wie heeft zich naar mijn bloem gebukt
Om in dit boekje weg te leggen?
In welke mei werd het geplukt?

Wat was de aanleiding, de reden?
Een afscheid of een rendez-vous?
Was iemand zich aan het vertreden
In veld of woud, de drukte moe?

Zou hij of zij nog altijd leven?
Waar zijn zij, als zij nog bestaan?
Of hebben ze de geest gegeven?
Zijn zij, als deze bloem, vergaan?

Opus 36 no. 3

“Лишь розы увядают...”

(А. Пушкин)

Лишь розы увядают,
Амврозией дыша,
В Элизий улетает
Их легкая душа.

И там, где волны сонны
Забвение несут,
Их тени благовонны
Над Летою цветут.

Opus 36 no. 3

**Van rozen die verkwijnen
(Aleksandr Poesjkin/Hans Boland)**

Van rozen die verkwijnen
Vervliegen als parfum
De zielen: zo verdwijnen
Zij naar Elysium.

De Lethe ligt te dromen
En brengt vergetelheid:
Daar worden hun aromen
Als bloesemgeur verspreid.

Opus 36 no. 4

**Испанский Романс
(А. Пушкин)**

Ночной зефир
Струит эфир.
Шумит,
Бежит
Гвадалквивир.

Вот взошла луна золотая,
Тише... чу... гитары звон...
Вот испанка молодая
Оперлася на балкон.

Ночной зефир
Струит эфир.
Шумит,
Бежит
Гвадалквивир.

Скинь мантилью, ангел милый,
И явись как яркий день!
Сквозь чугунные перилы
Ножку дивную продень!

Ночной зефир
Струит эфир.
Шумит,
Бежит
Гвадалквивир.

Opus 36 no. 4

**Spaanse romance
(Aleksandr Poesjkin/Hans Boland)**

Guadalquivir!
De zefier zucht,
De avondlucht
Is lauw,
En blauw
Is de rivier.

Laat de maan de hemel kronen!
Stil eens, hoor je die gitaar?
Zie je dat balkon? Zou daar
Niet een Spaanse schone wonen?

Guadalquivir!
De zefier zucht,
De avondlucht
Is lauw,
En blauw
Is de rivier.

Engeltje, kom buiten zonder
Manteltje, het is niet koud,
Steek een voetje, schattebout,
Door de spijltjes, kom, mijn wonder.

Guadalquivir!
De zefier zucht,
De avondlucht
Is lauw,
En blauw
Is de rivier.

Opus 36 no. 5

**Ночь
(А. Пушкин)**

Мой голос для тебя и ласковый и томный
Тревожит позднее молчанье ночи тёмной.

Близ ложа моего печальная свеча
Горит; мои стихи, сливаясь и журча,
Текут, ручьи любви, текут, полны тобою.
Во тьме твои глаза блистают предо мною,
Мне улыбаются, и звуки слышу я:

Мой друг, мой нежный друг... люблю... твоя... твоя!..

Opus 36 no. 5

**Nacht
(Aleksandr Poesjkin/Hans Boland)**

Mijn zachte stem verstoort de nachtelijke stonde,
Terwijl ik smacht naar jou en bij mijn droeve sponde
Een schuchter kaarsje brand. Mijn verzen vlieden
voort

Gelijk een waterstroom. Vervuld is ieder woord
Van jou: een liefdesstroom door jou, lief,
voortbewogen.

Van dichtbij schitteren en glimlachen jouw ogen
Vanuit de duisternis, jouw stem klinkt van nabij:
'Mijn lief, ik hou van jou, mijn liefste lief ben jij!'

Opus 36 no. 6

**Арион
(А. Пушкин)**

Нас было много на челне;
Иные парус напрягали,
Другие дружно упирали
В глубь мощны веслы. В тишине
На руль склонясь, наш кормщик умный
В молчанье правил грузный чёлн;
А я — беспечной веры полн, —
Пловцам я пел... Вдруг лоно волн
Измял с налету вихорь шумный...
Погиб и кормщик и пловец! —
Лишь я, таинственный певец,
На берег выброшен грозою,
Я гимны прежние пою
И ризу влажную мою
Сушу на солнце под скалою.

Opus 36 no. 6

**Arion
(Aleksandr Poesjkin/Hans Boland)**

Ons schuitje had veel hens aan boord;
Men hees de zeilen, en eendrachtig
Doorkliefdon onze roeiers krachtig
De woeste baren. Zonder woord,
Wijs, zat de roerganger gebogen
Over het rad. De sloep was vol.
Ik had een zorgeloze rol:
Ik zong. De zee werd ruig en zwol -
Reeds werd het scheepje weggezogen.
Schipper en bootsvolk zijn vergaan;
Alleen de zanger spoelde aan,
Met het geheim nog op zijn lippen.
Ik zing als vroeger en ik droog
Mijn in de zee gedrenkte toog
Op door de zon verwarmde klippen.

Opus 37 no. 1

**Бессонница
(Ф.И. Тютчев)**

Часов однообразный бой,
Томительная ночи повесть!
Язык для всех равно чужой
И внятный каждому, как совесть!

Кто без тоски внимал из нас,
Среди всемирного молчанья,
Глухие времени стенанья,
Пророчески-прощальный глас?

Нам мнится: мир осиротелый
Неотразимый Рок настиг —
И мы, в борьбе, природой целой
Покинуты на нас самих.

И наша жизнь стоит пред нами,
Как призрак на краю земли,
И с нашим веком и друзьями
Бледнеет в сумрачной дали...

И новое, младое племя
Меж тем на солнце расцвело,
А нас, друзья, и наше время
Давно забвеньем занесло!

Лишь изредка, обряд печальный
Свершая в полуночный час,
Металла голос погребальный
Порой оплакивает нас!

Opus 37 no. 1

Slapeloosheid

Fjodor Tjoettsjev / ©Matthias Konecny

De klok slaat zijn eentonige slagen,
Het wordt een langdradig nachtverhaal!
In een taal die voor iedereen uitheems is
Maar toch verstaanbaar, net het geweten!

Is dat wat afstandelijk
het zwijgen van de wereld gadesloeg,
Het dove gekreun van de tijd,
onze profetische afscheidstem?

We verbeelden ons: een verweesde wereld
Geboeid door onweerstaanbare Verdoemenis -
En wijzelf, in het strijdgewoel zijn we
Door alle natuur in de steek gelaten

En het leven staat ons aan te staren
Als een schim aan de rand van de aarde
Die met onze generatie, onze makers,
Verdwijnt aan de grauwe horizon...

Een nieuw, een jong geslacht
Is reeds onder de zon verrezen
En wij, makers, en onze tijd
Ze zijn ons allang vergeten!

Maar héél soms, in het troosteloze ritueel
Dat om middernacht volbracht wordt
Slaagt de metalen grafstem erin
Ons te betreuren.

Opus 37 no. 2

**Слёзы
(Ф.И. Тютчев)**

Слёзы людские, о слёзы людские,
Льётесь вы ранней и поздней порой...
Льётесь безвестные, льётесь незримые,
Неистошимые, неисчислимые, —
Льётесь, как льются струи дождевые
В осень глухую порою ночной.

Opus 37 no. 2

Tranen

Fjodor Tjoettsjev / ©Nina Targan Mouravi

Tranen, o tranen van menselijk lijden,
Niet op de ochtend of avond bedacht,
Vloeit gij, onzichtbare, vloeit gij, ontelbare,
Vloeit gij, onhoorbare, vloeit gij, onstelpbare,
Net als de stromende regen, oneindig,
Diep in het najaar bij donkere nacht.

Opus 37 no. 3

Моего тот безумства желал...

(А. Фет)

Моего тот безумства желал, кто смежал
Этой розы завои, и блёстки, и росы;
Моего тот безумства желал, кто свивал
Эти тяжким узлом набежавшие косы.

Злая старость хотя бы всю радость взяла,
А душа моя так же пред самым закатом
Прилетела б со стоном сюда, как пчела,
Охмелеть, упиваясь таким ароматом.

И, сознание счастья на сердце храня,
Стану буйства я жизни живым отголоском.
Этот мёд благовонный - он мой, для меня,
Пусть другим он останется тонким лишь воском!

Opus 37 no. 3

Impromptu

(A. Fet/Matthias Konecny)

Wie neemt me bij de neus met die
Roosjes, die blaadjes, die twinkeling?
Wie neemt me in de maling met die
Kronkelende vlechten, zo vol en blond?

Die nare ouderdom wil mijn plezier vergallen
Dus is mijn ziel vlak voor zonsondergang
Aan komen zoeven, als een bijtje
Om dronken te worden van deze nectar

De herinnering aan dat geluk in mijn hart
Wordt een oneindige echo van onstuimig leven
Ze is van mij, die zalige honing, van mij alleen
Laat de rest maar vreten van de was!

Opus 37 no. 4

Вальс

(А. Фет)

Давно ль под волшебные звуки
Носились по зале мы с ней?
Теплы были нежные руки,
Теплы были звёзды очей.

Вчера пели песнь погребенья,
Без крыши гробница была;
Закрывши глаза, без движенья,
Она под парчою спала.

Я спал... над постелью моею
Стояла луна мертвецом.
Под чудные звуки мы с нею
Носились по зале вдвоём.

Opus 37 no. 4

Waltz

(A. Fet/Matthias Konecny)

Hoe lang is het geleden
Dat we door galerijen dansten?
Je warme handen, zo teder
Je warme ogen, als sterren

Gisteren werd er voor je gezongen
Ze hadden je in een kist gedaan
Roerloos lag je daar met gesloten ogen
Slapend onder een deken van brokaat.

Ik slaap... hoog boven mijn bed
Hangt de levenloze maan.
We dansten door het huis, jij en ik
In mijn dromen galmt het nog na.

Opus 37 no. 5

О чём ты воешь, ветер ночной?..

(А. Фет)

О чём ты воешь, ветер ночной?
О чём так сетуешь безумно?..
Что значит странный голос твой,
То глухо жалобный, то шумный?
Понятным сердцу языком
Твердишь о непонятной муке —
И ноешь и взрываешь в нём
Порой неистовые звуки!..

О! страшных песен сих не пой!
Про древний хаос, про родимый
Как жадно мир души ночной
Внимает повести любимой!
Из смертной рвётся он груди,
И с беспредельным жаждет слиться!..
О! бурь заснувших не буди —
Под ними хаос шевелится!..

Opus 37 no. 5

**Jij nachtwind, waarom huil je zo?
Fjodor Tjoettsjev / ©Frans – Joseph van Agt**

Jij nachtwind, waarom huil je zo?
Om wat ben jij zo dwaas bekommerd..?
En wat beduidt die stem van jou,
Soms luid, soms tot geklaag verstommend?
Jij blijft in taal die 't hart verstaat
Van onverstaanbaar leed vertellen -
Jij woelt en rakelt, en jij laat
Onwezenlijke klanken wellen..!

O, zing dat lied niet dat ik ducht,
Van chaos die ons heeft gedragen!
O, hoe het rijk der nachtziel zucht
Naar iets van zijn geliefde sage!
Het vlucht zijn sterfelijke vorm,
Wil slechts in eindeloosheid opgaan..!
O, wek geen sluimerende storm -
Daaronder wil de chaos opstaan..!

Opus 45 no. 1

**Элегия
(А. Пушкин)**

Люблю ваш сумрак неизвестный
И ваши тайные цветы,
И вы, поэзии прелестной
Благословенные мечты!
Вы нас уверили, поэты,
Что тени легкою толпой
От берегов холодной Леты
Слетаются на брег земной
И невидимо навещают
Места, где было всё милей,
И в сновиденьях утешают
Сердца покинутых друзей;
Они, бессмертные вкушая,
Их поджидают в Элизей,
Как ждёт на пир семья родная
Своих замедливших гостей...

Но, может быть, мечты пустые —
Быть может, с ризой гробовой
Все чувства брошу я земные,
И чужд мне будет мир земной;
Быть может, там, где всё блистает
Нетленной славой и красотой,
Где чистый пламень пожирает
Несовершенство бытия,
Минутных жизни впечатлений
Не сохранит душа моя,

Opus 45 no. 1

**Elegie
(Aleksandr Poesjkin/Hans Boland)**

Haar onbekende schemerduister
En haar geheime bloemenwei
Schenken de poëzie haar luister
En mij de zoetste mijmerij.
Als wáár is wat de dichters leren,
Dan ligt het binnen ons bereik
Vanuit het graf terug te keren
Als schimmen uit het dodenrijk
Die naar de mooiste plekjes komen
Uit hun warmbloedige bestaan
En troost brengen door - via dromen -
Bij vrienden op bezoek te gaan
Die in de Elyzeese velden
Verwacht worden als aan een dis
Waar zich steeds nieuwe gasten melden
Naar wie lang uitgekeken is.

Of zouden wensdromen bedriegen,
En zullen, als de stof vergaat,
Ook onze zintuigen vervliegen
Waarbij ons elk gevoel verlaat?
Is er een oord waar heil en schoonheid
Het lijden louteren met vuur
En waar geen plaats is voor gewoonte
En indrukken van korte duur?
Zal ik in staat zijn te vergeten
Wat mij het leven had bereid?

<p>Не буду ведать сожалений, Тоску любви забуду я...</p>	<p>Zal ik als dode niets meer weten Van liefdessmart, van pijn en spijt?</p>
<p style="text-align: center;">Opus 45 no. 2</p> <p style="text-align: center;">Телега жизни (А. Пушкин)</p> <p>Хоть тяжело подчас в ней бремя, Телега на ходу легка; Ямщик лихой, седое время, Везёт, не слезет с облучка.</p> <p>С утра садимся мы в телегу; Мы погоняем с ямщиком И, презирая лень и негу, Кричим: "Валяй по всем по трём!"</p> <p>Но в полдень нет уж той отваги; Порастрясло нас; нам страшней И косогоры и овраги; Кричим: "Полегче, дуралей!"</p> <p>Катит по-прежнему телега; Под вечер мы привыкли к ней И, дремля, едем до ночлега — А время гонит лошадей.</p>	<p style="text-align: center;">Opus 45 no. 2</p> <p style="text-align: center;">De levenswagen (Aleksandr Poesjkin/Hans Boland)</p> <p>Soms is de wagen onmiskenbaar Te zwaar beladen, maar hij rijdt Onstuimig en is licht en wendbaar. De voerman is de grijze tijd.</p> <p>We gaan op weg vroeg in de morgen En jagen voort zo hard het kan, Zonder comfort en zonder zorgen, En schreeuwend: 'Komt er nog wat van!'</p> <p>Maar het wordt middag. We kalmeren. We vloeken, door elkaar geschud Terwijl we langs een afgrond scheren: 'Pas op, kijk uit je doppen,...!'</p> <p>Dan valt de schemer in. We gapen En schelden niet meer op het paard Of de koetsier. Straks gaan we slapen. De tijd jaagt voort, in volle vaart.</p>
<p style="text-align: center;">Opus 45 no. 3</p> <p style="text-align: center;">Песнь ночи (Ф.И. Тютчев)</p> <p>Как океан объемлет шар земной, Земная жизнь кругом объята снами; Настанет ночь - и звучными волнами Стихия бьет о берег свой.</p> <p>То глас её; он нудит нас и просит... Уж в пристани волшебный ожил чёлн; Прилив растёт и быстро нас уносит В неизмеримость тёмных волн.</p> <p>Небесный свод, горящий славой звездной, Таинственно глядит из глубины,- И мы плывем, пылающею бездной Со всех сторон окружены.</p>	<p style="text-align: center;">Opus 45 no. 3</p> <p style="text-align: center;">Lied van de nacht Fjodor Tjoettsjev / ©Frans – Joseph van Agt</p> <p>Gelijk de aardbol door de oceaan, Is 't aards bestaan door dromen vast omsloten; Komt nacht - dan zal met luide golfslagstoten De oerkracht op haar stranden slaan.</p> <p>Daar klinkt haar stem, ons roepend en ons vragend.. Het toverschip ligt klaar hier op de ree; De vloed komt op, ons snel in 't duister dragend Naar de onmetelijkheid der zee.</p> <p>Het hemelruim, in sterren glorie brandend, Kijkt uit het diep in raadsels voor de mens, - Wij zijn op weg, omringd van alle kanten Door vuur en vlammen zonder grens.</p>

Opus 45 no. 4

**Наш век
(Ф.И. Тютчев)**

Не плоть, а дух растлился в наши дни,
И человек отчаянно тоскует...
Он к свету рвется из ночной тени
И, свет обретши, ропщет и бунтует.

Безверием палим и иссушён,
Невыносимое он днесь выносит...
И сознаёт свою погибель он,
И жаждет веры... но о ней не просит...

Не скажет век, с молитвой и слезой,
Как ни скорбит пред замкнутою дверью:
«Впусти меня! - Я верю, боже мой!
Приди на помощь моему неверью!..»

Opus 45 no. 4

Onze eeuw

F. Tjoettsjev / ©F. J van Agt/ N.Targan Mouravi

De ziel, en niet het vlees is thans ontwricht,
En onvoorstelbaar lijdt de mens daaronder...
Hij streeft vanuit de duisternis naar licht,
En scheldt en muit als hij het heeft gevonden.

Verteerd door ongeloof, vindt hij geen rust,
En moet het onverdraagbare verdragen...
Hij is zich van zijn ondergang bewust,
Smacht naar geloof- maar *wil er niet om vragen...*

Al tergt de dichte deur hem nog zozeer,
Nooit roept hij uit, met tranen in zijn ogen:
“O, laat mij toe! Ja, ik geloof, o Heer!
Ik vraag ootmoedig: help mijn niet-geloven..!”